

„Credința mea nu putea să depindă de salvarea fiilor mei”

Luis și Almudena sunt căsătoriți și locuiesc în Pamplona. La un control de rutină, ginecologul a descoperit o anomalie.

Săptămâna următoare, a repetat ecografia și le-a dat o veste proastă: trebuia să meargă imediat la Barcelona.

Așa începe o poveste de incertitudini, prietenii și multă credință în Dumnezeu.

05.07.2023

O bucurie dublă

Luis Esteban și Almudena sunt doi madrileni care s-au căsătorit în iulie 2021. Acum locuiesc în Pamplona.

Luis are 33 de ani, este inginer; soția lui, Almudena, 29 de ani, este doctor în filosofie și lucrează ca profesoară de gimnaziu.

La câteva luni după ce s-au căsătorit, Almudena a rămas însărcinată. Erau amândoi atât de fericiți! Iar bucuria „s-a dublat” la a doua ecografie: aveau gemeni. Luis își amintește de acea zi ca și cum ar fi fost ieri. Erau la medic. Soției lui i se făcea a doua ecografie. În timp ce își așteptau rândul ca să intre la consultație, a fost sunat de la serviciu. A ieșit câteva minute ca să vorbească, și când s-a întors, i-au dat vestea...

Luis povestește ce a simțit în acel moment: „Este ca și cum ești sunat și ți se spune că ai câștigat la loterie! Este ceva la ce nu te aștepti

niciodată, pentru care nu ești pregătit. Ți se dă vestea și asta este! Este ceva ce te șochează”. Imediat, și-au sunat rudele și prietenii apropiați, pentru a le da vestea.

Prima problemă

Următoarele săptămâni au trecut normal. Până când, în primele luni, la un control de rutină, ginecologul a descoperit o anomalie. A văzut o diferență de lichide între pungi, motiv pentru care i-a chemat săptămâna următoare pentru a repeta exografia și pentru o examinare mai exhaustivă.

Almudena nu s-a îngrijorat deloc, chiar a fost, la sfârșitul săptămânii, la o reculegere, așa cum programase. Luis nu a fost nici atât neliniștit, dar acasă, singur, a făcut ceea ce i s-a spus că nu trebuia să facă: a căutat pe internet urmările pe care le putea avea anomalia, și a tastat pe Google „transfuzie feto fetală”. În acel

moment, a intrat în panică. Dar apoi s-a liniștit, spunându-și să nu mai citească, că e prea îngrijorat, că medicii trebuie să facă mai multe teste și că, poate, nu era nimic.

Diagnosticul se confirmă

Sfârșitul de săptămână a trecut și a sosit momentul controlului. Ginecologul s-a schimbat la față când a văzut ecografia și i-a trimis la Barcelona imediat. Suspiciunile sale se confirmaseră, era un caz de transfuzie feto fetală. Aceasta anomalie constă într-o disproporție a placentei care face ca un făt să primească mai mult lichid amniotic decât trebuie, iar celălalt, mai puțin. Unul este afectat de exces de lichid, iar celălalt, de deficiență; dacă anomalia nu este corectată, amândoi pot să moară sau să aibă probleme serioase de sănătate, toată viața. De obicei, în aceste cazuri se face o operație intrauterină pentru a separa

placenta în două și pentru a corecta această disproporție.

În acel moment, au trecut „de la o prudență rezonabilă de a cerceta posibilitatea că au o problemă la a se confrunta cu problema, în toată cruzimea și foarte timpuriu”, își amintește Luis. Trebuia să meară în aceeași seară la spitalul de specialitate din zonă, care era la Barcelona, pentru a face operația cât mai curând pentru că, în caz contrar, l-ar fi pierdut pe fiul cel mai mic. Când au ieșit din spital, și-au făcut valizele și au plecat cu toată viteza spre Barcelona, plini de îndoieli și de întrebări, de neliniști și mai ales, de teamă. Luis a făcut un grup pe Whatsapp ca să informeze rudele și prietenii în legătură cu situația și să le ceară să se roage pentru ei.

La Barcelona

Pe drum, au pus răul înaintea, gândindu-se la ce vor face dacă va

sosi momentul în care medicii le vor sugera, de exemplu, să taie cordonul ombilical al celui mai slăbit făt pentru a încerca să îl salveze pe celălalt, pentru că era una dintre situațiile în care puteau să fie puși. Voiau să își clarifice răspunsurile și poziția, pentru că ulterior totul urma să se întâmple mai repede. Dacă erau siguri de ceva, acest lucru era că voiau să facă tot posibilul pentru a salva ambii copii, și că nu puteau să aleagă între viața unuia și a celuilalt. Până la urmă, erau părinții ambilor copii și, la fel cum s-ar fi luptat să îi salveze pe amândoi dacă se nășteau și se îmbolnăveau, dându-le hrană, medicamente și dragoste, o vor face și acum, în pântecul mamei.

Luis gândea cu voce tare și i-a spus lui Almu: „Imaginează-ți că facem asta și că îi tăiem cordonul ombilical celui mai slab, ca să ne asigurăm că așa supraviețuiește cel puțin unul din doi. Când vine timpul, cum îi

explic eu acestui fiu că i-am tăiat
cordonul ombilical fratelui lui,
pentru ca el să trăiască? De ce el? Și
dacă am fi făcut contrariul, dacă el
era cel mai slab?” Acest mod de a
gândi le-a dar o mare pace, în pofida
dificultății de a paria pe toți sau
nimic. Le-a oferit parametri clari în
care urmau să se miște și, în acești
parametri, în pofida incertitudinii și
a suferinței, își găsiseră pacea. Nu
puteau să aleagă, viața este sfântă și
trebuie să lupți pentru ea.

Almudena s-a gândit: „Medicii
vorbesc despre procentaje, despre
probabilități, dar cesteia rămân date
numerice care pot sau nu să se
îndeplinească și nimeni nu are
certitudinea a ceea ce se va întâmpla.
Dacă unuia i se dau 77% șanse de
supraviețuire și altuia 5%, nimeni nu
poate fi sigur că acela cu 5% șanse nu
va supraviețui! Trebuia să ne agățăm
de asta, pentru că acolo e o viață, și

trebuie să continuăm să luptăm pentru ea”.

Prea prematuri pentru operație

În Barcelona, li s-a explicat în detaliu problema. S-au întâlnit cu o echipă medicală excelentă, atât din punct de vedere uman, cât și profesional. Și în niciun moment nu li s-a sugerat această temută opțiune. Medicii urmau să lupte ca să îi salveze pe amândoi copiii. Dar nu puteau încă să intervină chirurgical, era prea devreme și erau multe riscuri.

Trebuia să se întoarcă la Pamplona, să meargă la controale la fiecare două zile, în spital, să vadă cum evoluează sarcina și să amâne cât de mult puteau momentul operației. Instrucțiunile pentru Alumdena au fost repaus, scaun cu rotile, să nu ridice greutăți, să nu facă effort și să meargă cât mai puțin posibil, până la sfârșitul sarcinii. Și, cu toate că e o

femeie foarte activă, ea s-a conformat, cu zâmbetul pe buze.

După două săptămâni, s-au întors la Barcelona pentru intervenția chirurgicală, care a fost un succes. Și s-au întors din nou la Pamplona.

Puțul și cum au ieșit din el

Părea că au lăsat în urmă pericolul, dar liniștea a durat puțin. La prima ecografie de după operație, au văzut pe monitor că sacii amniotici se dezumflaseră. Pentru Luis și Almudena, acesta a fost cel mai rău moment dintre toate, când au plâns, au simțit că nu înțeleg. Luis s-a simțit ca și cum ar fi căzut într-un puț. Un puț din care nu ar fi reușit să iasă fără aceste trei puncte de sprijin: familia, prietenii și Dumnezeu.

În acea seară, Luis s-a dus să i se plângă preotului Opus Dei, cu care vorbea regulat. Își amintește că a simțit o mare pace după acea

discuție, în care s-a simțit înțeles, susținut și încurajat să nu-și îndepărteze ochii de Cruce.

Dacă au putut depăși această situație este pentru că au avut o familie și prieteni care i-au însoțit cu dragostea lor, cu rugăciunea și cu apropierea lor, împreună cu sprijinul din orice moment al persoanelor din Opus Dei – cealaltă familie a lor, pentru că amândoi sunt supranumerari, care i-au ajutat să înfrunte lucrurile cu gravitate, dar cu seninătate. Prin ei, într-un fel, au ajuns la Dumnezeu.

Luis nu a cerut un miracol pentru că, la un moment dat, a înțeles că era un plan al lui Dumnezeu, pe care el nu îl cunoștea, dar care consta în a încerca să dea o mărturie. Nu știa care din două opțiuni putea să fie, pentru că era posibil să dea o mărturie de viață, de părinți cu doi fii, de familie unită, de familie creștină; sau o mărturie a unor soți care au făcut tot

ce le stătea în puteri pentru a-și salva fiii, care s-au rugat, care s-au pus în mâinile lui Dumnezeu și care, dintr-un motiv care le scapă, nu au reușit.

Credința lui nu putea să depindă de salvarea fiilor săi. Dacă fiii lui nu supraviețuiau, urma să renunțe să creadă în Dumnezeu? Dumnezeu este bun doar când se întâmplă lucrurile pe care ni le dorim? Dacă nu, nu mai este bun? Sigur că el voia ca fiii lui să trăiască și se ruga pentru asta, dar s-a concentrat să ceară altceva: s-a rugat să accepte voința lui Dumnezeu. O voință care putea să nu fie înțeleasă, ca și Crucea, și, dacă acela ar fi fost cazul, s-a rugat ca amândoi să aibă forța să poată să o ducă. S-a rugat ca, dacă fiii lor trăiau, ei să fie părinți buni pentru ei; și ca, dacă fiii lor mureau, ei să fi capabili să continue să dea această mărturie de credință și încredere în Dumnezeu, pentru că și atunci Dumnezeu continua să fi bun,

continua să fie un Părinte care îi iubește nebunește și care nu îi lasă.

Pentru Almudena, aceasă situație a presupus multe schimbări. Nu doar că a trebuit să renunțe la muncă, dar și depindea de cineva care să îi împingă scaunul cu roțile ca să iasă pe stradă. Astfel încât celelalte supranumerare din centru au venit cu rândul ca să o însoțească la Liturghie, să o distreze cântând la chitară, să o scoată din casă, să aducă ceva pentru ventilație... La fel, prietenii lor, care li s-au pus tot timpul la dispoziție. Socrii ei au fost, de asemenea, un mare sprijin, mutându-se cu ei ca să îi ajute cu treburile casei.

Obiectivul lor era să reziste de la sfârșitul lui aprilie până la sfârșitul lui august, pentru ca nașterea să nu fie prea prematură. Și așa a fost. Din săptămâna 18 până în săptămâna 30 a fost o luptă de rezistență care a

trecut de la o situație rea la o evoluție pozitivă. Fiecare săptămână pe care o câștigau era o victorie. Iar acei saci dzumflați au sfârșit prin a se umfla din nou. După aceea, medicii le-au mărturisit că nu le-au dat nicio șansă gemenilor, că au crezut că nu vor supraviețui. Și iată-i!

Crucea cu *patucos* și sfântul Josemaría

Când au început complicațiile sarcinii, Luis și Almu au pus niște *patucos* pe care li-I dăruise una dintre bunici pe crucea din dormitorul lor, la care se uitaseră de atâtea ori – când intrau și ieșeau din cameră, când se culcau și când se trezeau, etc. -, unul pe fiecare braț al Domnului crucificat. Era o acțiune omenească, o amintire a faptului că fiii lor nu erau ai lor, erau un dar al lui Dumnezeu pe care ei îl adăposteau, și că erau în mâinile Lui.

Almudena a început să se roage pentru mijlocirea sfântului Josemaría, cu o cerere foarte ambițioasă. Și Josemaría a avut de mic probleme de sănătate pentru care medicii nu îi dăduseră nicio șansă de vindecare, iar părinții lui îl oferiseră Fecioarei din Torreciudad rugându-se pentru vindecarea lui, a fost salvat și apoi a devenit sfântul Josemaría; ea s-a rugat la el pentru fiii lui, dar nu doar ca să fie salvați, ci și ca, dacă erau salvați, să fie sfinți ca el.

Dacă fiii noștri sunt aici, sunt ca să facă lucruri mărețe

Și a venit ziua programată pentru cezariană. Josetxo și Luisfer, în pofida tuturor previziunilor, au văzut pentru prima dată chipurile părinților lor, iar părinții i-au văzut pe ei. Acest moment a făcut ca tot ceea ce a fost înainte să merite înmiiat toate eforturile.

Și cum s-au adaptat la a fi părinți pentru prima oară, cu doi copii deodată? Cum au putut, simplificând lucrurile mult și menținând ceea ce era important. După toate cele cu care s-au luptat și prin care au trecut în timpul sarcinii, gândindu-se că vor pierde copiii, restul era atât de nesemnificativ! De aceea, probabil, nu li s-au părut atât de grele nopțile fără somn, cu biberoane la fiecare două ore, din primele săptămâni, pentru ca fiii lor să ia în greutate, schimbatul scutecelor și pusul rufelor la spălat fără încetare, plânsetele de neoprit la cele mai diferite ore din zi... și toate îngrijirile de care un nou-născut are nevoie, înmulțite cu doi.

Luis și Almu știu că fiii lor sunt aici, în această lume, pentru a face lucruri mărețe, pentru că au fost momente în care au fost mai mult în afara acestei lumi decât în ea. Să îi vadă

acum, în fiecare zi care trece, este un adevărat dar.

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/
credinta-mea-nu-putea-sa-depinda-de-
salvarea-fiilor-mei/](https://opusdei.org/ro-ro/article/credinta-mea-nu-putea-sa-depinda-de-salvarea-fiilor-mei/) (18.03.2026)